

dr hab. Jolanta Lubocha-Kruglik, prof. UŚ
Uniwersytet Śląski w Katowicach
Instytut Językoznawstwa
jolanta.lubocha-kruglik@us.edu.pl

RECENZJA

w postępowaniu habilitacyjnym dr **Agnieszki Gasz**
zgodnie z art. 16 ust. 2 pkt 1 Ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.) oraz Rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyzszego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego

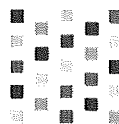
1. Sylwetka Habilitantki

Dr Agnieszka Gasz jest absolwentką filologii rosyjskiej, którą ukończyła w 2002 r. na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. W tym też roku została zatrudniona w Instytucie Filologii Wschodniosłowiańskiej na stanowisku asystenta. W 2007 roku uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach na podstawie rozprawy pt. *Aforyzm – tworzywo i mechanizmy generalizacji w rosyjsko-polskiej konfrontacji językowej* napisanej pod kierunkiem prof. Henryka Fontańskiego. W tym samym roku została zatrudniona w Instytucie Filologii Wschodniosłowiańskiej w Zakładzie Językoznawstwa Konfrontatywnego i Translatoryki; początkowo na stanowisku asystenta, a następnie – adiunkta.

2. Ocena osiągnięć naukowo-badawczych Habilitantki

Od roku 2007 (w którym uzyskała stopień doktora) Habilitantka opublikowała 2 monografie autorskie [książka podoktorska (2013) oraz monografia wskazana jako główne osiągnięcie naukowe(2019)] oraz 38 artykułów – w większości w monografiach zbiorowych.

Zainteresowania naukowe Habilitantki są skryształizowane i oscylują wokół trzech cykli tematycznych. Wyraźnie wyodrębnionym nurtem w Jej badaniach są prace związane z opisem zdań ogólnych rozpatrywanych na materiale aforyzmów. Temu zagadnieniu była poświęcona m.in. rozprawa doktorska Habilitantki *Zarys gramatyki uogólnień na materiale aforyzmów (ujęcie polsko-rosyjskie)*, która, jako praca wysoko oceniona przez recenzentów, otrzymała rekomendację do druku. Badania dotyczące językowej natury aforystycznych zdań ogólnych były przez Habilitantkę kontynuowane i poszerzane o inne aspekty, m.in. o zagadnienia tekstologiczno-gatunkowe, kwestie dotyczące referencji ogólnej w zdaniach aforystycznych i in.

Drugi cykl tematyczny stanowiły badania leksykalno-semantyczne nad polskimi czasownikami jedzenia, które poprzedziły powstanie monografii poświęconej tej właśnie problematyce, wskazanej jako główne osiągnięcie naukowe. Wynikiem prac w tym obszarze są, m.in., artykuły *Czasowniki oznaczające fizjologiczną czynność jedzenia (na materiale powieści M. Musierowicz „Szósta klepka”)*; *O czasowniku „pić” i jego pochodnych (na materiale powieści M. Musierowicz „Szósta klepka”)* oraz prace poświęcone realizacjom tekstowym omawianych czasowników. (*Czasowniki jedzenia w wierszu „Przymus” Wisławy Szymborskiej oraz piosence „Одна научная загадка” Władimira Wysockiego.*

Kolejny etap to analiza grup semantycznych w obrębie czasowników jedzenia. Habilitantka koncentrowała się przede wszystkim na opisie wyrazów związanych z wydawaniem odgłosów w trakcie procesu jedzenia. Wyniki badań zostały zaprezentowane w szeregu artykułów, m.in.: *Onomatopeiczne czasowniki oznaczające fizjologiczną czynność jedzenia i picia w języku polskim; Polskie i rosyjskie czasowniki onomatopeiczne związane z czynnością picia; Polskie i rosyjskie czasowniki onomatopeiczne związane z czynnością jedzenia; Melodia konsumpcji zapisana w słowach. Rys lingwistyczny (na materiale polskim i rosyjskim)* oraz w artykułach prezentujących w zasadzie podobne treści w języku rosyjskim – *Русские и польские онomatопеические глаголы, связанные с действием еды; Оноmatопеические глаголы «еды» и «питья» (на материале русского и польского языков).*

Przedmiotem zainteresowania Habilitantki były również czasowniki percepcyjne związane z określaniem smaku oraz czasowniki dotyczące obróbki pokarmu. Wyniki Jej ustaleń zostały przedstawione w kilku artykułach, m.in.: *Czasowniki czynnościowe związane z percepcją smakową (na materiale języka polskiego i rosyjskiego); O rozkoszach podniebienia, czyli kilka uwag na temat polskich i rosyjskich czynnościowych czasowników percepcji smakowej; Polskie i rosyjskie czasowniki fizjologiczne związane z mechaniczną obróbką pokarmu oraz Глаголы целенаправленного вкусового восприятия в русском и польском языках.*

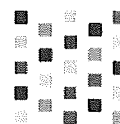
Wstępne rozważania autorki w zakresie klasyfikacji polskich i rosyjskich czasowników jedzenia zostały zaprezentowane w artykułach *W sprawie klasyfikacji czasowników fizjologicznych sfery jedzenia i picia (na materiale języka polskiego i rosyjskiego)* oraz *К вопросу о классификации глаголов физиологического действия еды и питья (на материале русского и польского языков).*

Jako uzupełnienie badań w zakresie charakterystyki jedzenia można potraktować prace Autorki związane z analizą metafor motywowanych czynnością jedzenia oraz podjęcie próby rekonstrukcji językowego obrazu jedzenia na materiale frazeologizmów i leksyki ekspresywnej.

W obszarze zainteresowań pani dr Agnieszki Gasz mieszczą się również zagadnienia związane z przekładem. W tym nurcie sytuują się Jej artykuły poświęcone problemom przekładu nazw własnych i elementów nacechowanych kulturowo. W ostatnim czasie krąg zainteresowań dr Agnieszki Gasz poszerzył się o kwestie socjolingwistyczne.

Do osiągnięć Habilitantki zaliczyć należy również prace redakcyjne. Jest ona współredaktorem (wspólnie z dr Gabriellą Wilk) czterech tomów zbiorowych, które ukazują się w serii *Prace naukowe młodych filologów Instytutu Filologii Wschodniosłowiańskiej Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.*

W 2014 roku Habilitantka otrzymała nagrodę JM Rektora za działalność naukowo-badawczą.

W artykułach naukowych dr Agnieszki Gasz widoczna jest solidna podbudowa teoretyczna i dyscyplina metodologiczna. Jej badania oparte są na starannie dobranym materiale językowym. Większość z artykułów nadesłanych przez Habilitantkę znalazła się w monografii przedstawionej jako główne osiągnięcie.

Ocena osiągnięcia naukowego zgłoszonego przez Habilitantkę zgodnie z wymogami art. 16. ust.2 pkt.1.2 Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki

Podstawą postępowania habilitacyjnego dr Agnieszki Gasz jest monografia *Polskie i rosyjskie czasowniki jedzenia. Studium leksykalno-semantyczne* opublikowana w 2019 roku w Wydawnictwie Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Jest to praca bardzo obszerna, liczy 477 stron.

Składa się z wprowadzenia, trzech rozdziałów zasadniczych z podrozdziałami (s. 11–364), zakończenia (s. 364–370) oraz załączników, na które składają się wyniki analiz: paradygmatycznej – polskich czasowników jedzenia (zał. nr 1); składnikowej paradygmatycznej – rosyjskich czasowników jedzenia (zał. nr 2); składnikowej syntagmatycznej – polskich czasowników jedzenia (zał. nr 3); składnikowo-syntagmatycznej – rosyjskich czasowników jedzenia (zał. nr 4); wykazu materiału źródłowego, bibliografii, wykazu polskich ekspresywnych czasowników jedzenia, wykazu rosyjskich ekspresywnych czasowników jedzenia oraz indeksu nazw osobowych. Zawiera również streszczenia w języku angielskim i rosyjskim.

Temat, który Habilitantka podjęła w swych badaniach, należy przyjąć z uznaniem, mając na uwadze aktualny stan badań w tym zakresie. Współczesne badania lingwistyczne koncentrowały się dotychczas, jak zauważa Autorka, wokół tematu kulinariów, podczas gdy kwestie czynności związanych ze sferą konsumpcji pozostawały poniekąd w tle tych dociekań. Praca dr Agnieszki Gasz pozwala, w moim przekonaniu, zapłacić tę lukę.

Struktura pracy jest przejrzysta, choć zastanawiam się, czy przeprowadzenie analizy składnikowej czasowników polskich i rosyjskich rozdzielnie, a nie paralelnie, jest rzeczywiście najlepszym wyborem. W moim odczuciu zestawienie równoległe spowodowałoby z jednej strony skondensowanie treści, z drugiej zaś – uwypukliłoby różnice i podobieństwa.

W części teoretycznej pracy Badaczka na podstawie bogatej literatury przedmiotu opisuje zachowania nutrytywne człowieka, wykazując, że mają one złożoną nadbudowę kulturologiczną, zaś „sama czynność jedzenia wraz z przypisanymi jej funkcjami zawiera niezwykle bogactwo semiologiczne” (s. 31). Opracowanie stanu badań dotyczącego biologicznego i kulturowego wymiaru jedzenia, aktu konsumpcji w kontekście zachowań komunikacyjnych, a także prezentacja czasowników jedzenia w perspektywie lingwistycznej świadczą o bardzo dobrym przygotowaniu merytorycznym w zakresie omawianego tematu. Autorka słusznie zauważa, że „znaczenie leksykalne (systemowe) rekonstruuje się na podstawie zaświadczonych i możliwych użyc danego wyrażenia. Znaczenia wyrazów mogą być z jednej strony określane bardziej szczegółowo, co rozszerza ich wieloznaczność, a z drugiej – bardziej ogólnie, co pozwala widzieć systemową jednoznaczność wielu leksemów z wprowadzoną kontekstowo wariacją” (s. 56).

Uniwersytet Śląski w Katowicach

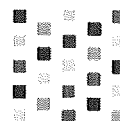
Wydział Humanistyczny

Instytut Językoznawstwa

ul. Gen. Grotta-Roweckiego 5, 41-200 Sosnowiec

tel. 32 364 08 81, 32 364 08 57, e-mail: ij.wh@us.edu.pl

www.us.edu.pl/institut/ij

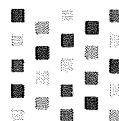
Mając na uwadze kompleksowość opisu leksyki z tego zakresu, Habilitantka stwierdza, że grupa czasowników fizjologicznych domeny jedzenia jest klasą niedostatecznie, jak dotychczas zbadaną. Nie zamierzam polemizować z tym ustaleniem, bo tak zapewne jest, jednak, z uwagi na fakt, że czasowniki te były już przedmiotem wcześniejszych badań Habilitantki (co potwierdzają nadesłane przez Nią artykuły), można by oczekiwać, że jednak część problemów została już opracowana i wyjaśniona.

W rozdziale pierwszym dr Agnieszka Gasz omawia również opracowania leksykograficzne dotyczące omawianego zagadnienia. Nie mieszczą się one w polu Jej głównych rozważań, jednak należy się zgodzić, że są niezbędne do opracowania systematycznego opisu badanego materiału językowego (s. 59). Jednocześnie Autorka odnotowuje wiele braków w artykułach hasłowych, co w zasadzie jest oczywiste, bowiem opracowania słownikowe nigdy nie są w stanie uwzględnić wszystkich znaczeń kontekstowych. W charakterze drobnego potknięcia należy tu odnotować nieprawidłowo oznaczony kierunek motywacji na s. 37: Powinno być: *zyba* → *прызубіць* → *прызубліваць*; *кишка* → *кишкануть*; *dziób* → *dziobać*; *dupa* → *wdupiać*.

Habilitantka podejmuje również próbę rozstrzygnięcia pewnych kwestii natury terminologicznej, ponieważ, jak zauważa, „nazewnictwo z zakresu fizjologii nie wzbudzało szczególnego zainteresowania wśród lingwistów” (s. 77). Sam przegląd opracowań w tym zakresie jest z pewnością przydatny i potrzebny, zastanawia mnie jednak potrzeba umieszczenia po każdym z takich podrozdziałów, samych w sobie mających charakter rekapitulacji, „Uwag końcowych”, w których konkluzja sprowadza się do tego, że jest to materiał mało opracowany.

Rozdział drugi nazwała Habilitantka „Projektem opisu polskich i rosyjskich czasowników jedzenia”. Przedstawia w nim założenia metodologiczne dotyczące opisu czasowników jedzenia. Wskazuje, że zdecydowała się na wykorzystanie metody analizy semantycznej z wykorzystaniem instrumentarium semantyki strukturalnej oraz semantyki kognitywnej i kulturowej. Podstawą przyjęcia odpowiedniej orientacji badawczej jest przyjęcie przez Habilitantkę tezy, że „wspólnym komponentem znaczeniowym dla czasowników fizjologicznych domeny jedzenia jest składnik [jeść]/[есть], co wydaje się oczywiste. Zadaniem badawczym, które sobie stawia, jest „skatalogowanie i uporządkowanie zbioru leksemów tworzących pole pojęciowo-leksykalne wyznaczone przez wspólną cechę semantyczną [jeść]/[есть]. Habilitantka pisze (s. 89), że ze względu na planowaną objętość pracy zdecydowała się na zawężenie zakresu prowadzonych badań do pola czasowników jedzenia. Efektem tego jest uwzględnienie w rozprawie jedynie podstawowej relacji pomiędzy wyrazami *jeść* i *pić*.

Rozdział trzeci ma charakter badawczy. Habilitantka zaprezentowała w nim charakterystykę czasowników fizjologicznych domeny jedzenia. Podjętą próbę ustalenia ich struktury znaczeniowej oraz wyjaśnienia mechanizmów wyodrębniania się znaczeń metaforycznych w przypadku centralnych czasowników tworzących pole jedzenia należy przyjąć z uznaniem. Pewne kwestie wymagają jednak doprecyzowania, co, jak sądzę, Habilitantka uczyni w kolejnych swoich pracach. Pewne wątpliwości, być może nieuzasadnione, budzą niektóre ustalenia w kwestii inwentarza zdań określanych jako akceptowalne i nieakceptowalne.

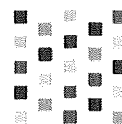

Na s. 217. Autorka pisze: „W prawostronnym otoczeniu czasowników: *częstować*, *fetować*, *paść*₃, [...], w funkcji obiektu kauzacji dopuszczalne jest użycie rzeczowników osobowych, w których znaczeniu zawiera się składnik [ludzki]”. Chodzi tu, dodam, o znaczenie *paść*₃, *tuczyć*₃, które na s. 133 eksplikowane jest następująco: „Do struktury znaczeniowej czasowników *paść*₃, *tuczyć*₃ wchodzi wspólne semy opisowe: [dużo] [przechodniość], semy funkcjonalne: [powyżej normy] [powodując tycie] oraz potencjalne: [potoczne] [żartobliwe]”. Za nieakceptowalne uznaje Habilitantka m.in. zdanie: **Paść kangura cukierkami, czekoladą*. Czy nie można tu wyróżnić semu funkcjonalnego [powodując chorobę]? Do tej refleksji skłonił mnie napis w parku „Nie paść kangura chipsami”. Czy istnieje potrzeba pisania o składniku [ludzki] w przypadku rzeczowników osobowych? W obrębie rzeczowników żywotnych mamy przecież podział na znaczeniowo osobowe (np. murarz, Wojtek) oraz nieosobowe (lwica, kocię) (zob., np., *Encyklopedia języka polskiego*, s. 293). Czy nieakceptowalne jest również zdanie *Paść psa cukierkami, czekoladą*? Kolejnym nieakceptowanym, według Autorki, jest zdanie: **Gospodyni tuczyla pająka różnymi przysmakami*. A czy, na przykład, zdanie: *Gospodyni tuczyla kota (psa) różnymi przysmakami* również będzie nieakceptowalne? Zastanawiam się też, dlaczego nieakceptowalne są zdania *Burek pożywił się kromką chleba ze smalcem* (s. 211) i *Skoro mowa o specjalnościach narodowych, to trudno byłoby nie wspomnieć o sławnych i prostych daniach z żabich udek, którymi delektują się Francuzi* (s. 227).

Na stronie 337 (3 akapit) Autorka pisze: „[...] na oznaczenie pokarmu w ogóle polszczyzna dysponuje wyrazami *jadło* (przestarzałe) oraz *jedzenie*, *jedzonko* (potoczne, zdrobniałe). Leksemy te zawierają **dwa różne rdzenie (odpowiednio: *jad-* i *jed'-*)**”. Nie są to jednak dwa różne rdzenie, lecz warianty tego samego rdzenia z alternacją. Podobne alternacje występują w czasowniku *jeść* (*jem* ale *jadłem*, *jeść* ale *jadać* itp.) Por. też informację zamieszczoną w słowniku etymologicznym Borysia hasło *jadło*: *Psł. *ědlo* 'czynność jedzenia > to, co się je, pokarm, pożywienie', pierwotnie nazwa czynności od *psł.* ěsti* [< **ěditi*] (zob. *jeść*) z przyrostkiem **-lo*. Od tego złożenia *jadłodajnia*, *jadłospis* (s. 202). Por. też opis rzeczowników *jedzenie* i *jadło* w gnieździe słowotwórczym od czasownika *jeść* (M. Skarżyński oraz M. Berend, M. Bondkowska, I. Burkacka, H. Jadacka, M. Olejniczak, T. Vogelgesang, *Słownik gniazd słowotwórczych współczesnego języka ogólnopolskiego. T.3, cz. I, A-O: Gniazda odczasownikowe*, Kraków 2004).

Moje wątpliwości budzi też sformułowanie ze s. 356: „Wyrazy o ekspresywności eksplicytnej dzielą się z kolei na motywowane formalnie, czyli **nacechowane fonemami lub morfemami**”. O jakie nacechowane fonemy tu chodzi? Autorka ma zapewne na uwadze wyraz *mięcho*, należący do derywatów alternacyjnych z alternantem *-ch-*. Wydaje się jednak, że *-ch-*, wchodzące w skład derywatu, można uznać za sufiks. (Por na ten temat: A. Nagórko *Zarys gramatyki polskiej (ze słowotwórstwem)*. Wyd. trzecie rozszerzone, Warszawa 1998, s. 184–185), a nie, jak pisze Habilitantka, za nacechowany fonem. Wyrazy nie są nacechowane morfemami, ale są nacechowane, ponieważ w ich skład wchodzi morfemy wnoszące znaczenie subiektywnego ustosunkowania się mówiącego do derywatu podstawy.

Rozumiem, że ideą Habilitantki było zaprezentowanie jak najszerszego inwentarza wypełnień miejsc walencyjnych omawianych czasowników jedzenia. I rzeczywiście, należy przyznać, że jest on imponujący. Jednakże, jak się wydaje, wyniki Jej ustaleń nie zawsze są bezdyskusyjne. W niektórych przypadkach nieakceptowalność zdania wynika z nazwy pokarmu, który się w nim pojawia, w innych zaś jest uwarunkowana czasownikiem, który wymaga użycia rzeczownika osobowego bądź nieosobowego. Nie zawsze jest to wystarczająco czytelne.

Z drugiej strony jednak ogrom przebadanego materiału rzeczywiście robi wrażenie i chyba dobrze, że stanowi zachętę do podjęcia dyskusji naukowej.

Pomijając moją wcześniejszą sugestię w kwestii zmian odnośnie do struktury pracy, należy uznać, że rozprawa tworzy koherentną całość. Zgodnie z zasadą „od ogółu do szczegółu” rozdziały teoretyczne są podstawą do badań empirycznych przedstawionych w rozdziale trzecim. Widoczna jest dbałość o szczegóły, o wyjaśnienie wszystkich kwestii w najdrobniejszych aspektach. Tym sobie tłumaczę dużą liczbę powtórzeń, a także bardzo obszerny materiał egzemplifikacyjny, który w pracy został przytoczony chyba w całości. Zmniejszenie liczby przytaczanych przykładów nie spowodowałoby, moim zdaniem, żadnej szkody. Wręcz przeciwnie – pozwoliłoby zapewne bardziej skupić się na wyprowadzaniu wniosków o charakterze ogólnym. Sztuka kondensacji jest z pewnością tym, nad czym warto pracować. Przedstawione uwagi nie rzutują jednak na moją pozytywną ocenę całej pracy.

Na koniec warto jeszcze wspomnieć o przypisach, do których Autorka przenosi część interesującego dyskursu. Ich lektura jest zajmująca i potwierdza erudycję Habilitantki.

Udział w projektach naukowych

Habilitantka bierze udział w charakterze wykonawcy w polsko-niemieckim projekcie badawczym pt. *Etnolekt śląski a język polski i niemiecko. Socjolingwistyczne i psycholingwistyczne aspekty podwójnej językowej hybrydyzacji*.

Udział w konferencjach naukowych:

Habilitantka wykazuje czynny udział w 16 konferencjach naukowych w kraju oraz zagranicznych (głównie w Mińsku, a także po 1 konferencji na Łotwie, w Holandii, w Belgii, w USA, w Hiszpanii, na Litwie i w Rosji).

3. Działalność dydaktyczna i organizacyjna

Działalność dydaktyczną i organizacyjną pani dr Agnieszki Gasz należy ocenić pozytywnie. Habilitantka prowadziła różnorodne zajęcia dydaktyczne na studiach I i II stopnia, w tym czterokrotnie seminaria licencjackie. Pod jej opieką powstało 37 prac licencjackich, była recenzentem 31 prac dyplomowych. Wygłaszała wykłady na uczelniach zagranicznych w ramach programu Erasmus (Bari, Cluj-Napoca, Granada, Ryga, Tartu, Hradec Kralove i Ostrawa). Uczestniczyła również aktywnie w pracach na rzecz Instytutu Filologii Wschodniosłowiańskiej (przygotowanie testów egzaminacyjnych, układanie harmonogramu), czterokrotnie pełniła funkcję sekretarza Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej; była koordynatorem programu Erasmus.

Od roku 2012 Habilitantka jest członkiem Kierunkowego Zespołu Zapewniania Jakości Kształcenia. Była ponadto przedstawicielem młodszych pracowników nauki w Radzie Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. W 2011 roku otrzymała nagrodę JM Rektora za działalność organizacyjną.

4. Działalność popularyzatorska

Pani dr Agnieszka Gasz podejmowała szereg działań na rzecz popularyzacji języka rosyjskiego. Od 2009 roku pełni funkcję opiekuna studenckiego koła naukowego „Sojuz” (wspólnie z dr G. Wilk); prowadziła lekcje pokazowe dla uczniów szkół średnich; wraz ze studentami brała udział w koncertach piosenki rosyjskiej w ramach Festiwalu Nauki.

Konkluzja

Zgodnie z zapisami Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki rozprawa habilitacyjna powinna stanowić „znaczący wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej” (art. 17.1). W moim przekonaniu dorobek naukowy, a zwłaszcza książka habilitacyjna dr Agnieszki Gasz pt. *Polskie i rosyjskie czasowniki jedzenia. Studium leksykalno-semantyczne* ten wymóg spełniają. Osiągnięcia naukowe dr Agnieszki Gasz, Jej działalność organizacyjna i dydaktyczna, a także inne przejawy aktywności naukowej zasługują na pozytywną ocenę i uznanie. Dr Agnieszka Gasz jest dojrzałym naukowcem, dysponującym wypracowanym instrumentarium badawczym. W moim odniesieniu się do aspektów przedstawionych w monografii przez Habilitantkę chcę podkreślić Jej umiejętność określenia bazy teoretycznej dla swych dociekań oraz sprawność w przedstawianiu koncepcji różnych badaczy, zdolność do takiego ujmowania materiału teoretycznego, który porządkuje proces badawczy i pozwala w sposób klarowny przedstawiać wyniki swoich badań. Uważam, że cele, które postawiła sobie Habilitantka, podejmując ten temat, zostały wykonane.

Biorąc pod uwagę powyższe, stwierdzam, że dr Agnieszka Gasz spełnia w moim odczuciu warunki ustawowe stawiane kandydatom ubiegającym się o stopień naukowy doktora habilitowanego nauk humanistycznych i popieram wniosek o dopuszczenie jej do dalszych etapów przewodu habilitacyjnego.

Jolanta Lubocha-Kruglik
dr hab. Jolanta Lubocha-Kruglik, prof. UŚ

Sosnowiec, 09.03.2020 r.

